

РЕШЕНИЕ

№ 924

гр. Пловдив, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. Андреева
Бранимир В. Василев

при участието на секретаря Бояна Ал. Дамбулева
като разглежда докладваното от Бранимир В. Василев Въззивно гражданско дело № 20225300501309 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258-273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ОД на МВР гр.****, чрез юрисконсулт И. П. срещу решение № 396/08.02.2022г. по гр.д. № 15562/2021г., на Районен съд – Пловдив I гр.с., с което е осъдена Областна дирекция на МВР - ****, БУЛСТАТ ***** да заплати на Н. В. К., ЕГН ***** следните суми: 1331,91 лева, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от 162,40 часа, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, за периода 01.09.2018г. – 10.07.2020г.; 257,74 лева мораторна лихва за периода 01.11.2018г. – 1.10.2021г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 1.10.2021г. до окончателното изплащане на дължимата сума, както и разноски за адв. възнаграждение в размер на 387 лева. С обжалваното решение са отхвърлени исковете за разликата им от уважените до пълните им предявени размери от 1513,40 лева за главница и 274,58 лева за мор. лихва, като неоснователни.

Решението се обжалва от ОД на МВР гр.**** само в осъдителната част,

като се твърди, че съдът неправилно е приложил материалния закон, а именно чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Сочи се, че съдът неправилно е приел, че става дума за допълнително възнаграждение, а в случая става дума за положен нощен труд, което е различно и съдът неправилно е приложил закона. Иска се отмяна на решението и отхвърляне на предявените искове. Претендират се разносните по делото.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба от Н.К., с който решението са намира за правилно и законосъобразно. Иска се неговото потвърждаване. Претендират се разносните по делото.

Срещу същото решение е постъпила и насрещна въззивна жалба от Н. В. К., с която се обжалва решението в частта, в която исковете са отхвърлени за главницата и лихвата и се иска тяхното цялостно уважаване, тъй като се сочи, че промяната в чл.187 ал. 1 от ЗМВР следва да се изчислява до края на тримесечните периоди за изчисление на извънредния труд на служителите в МВР, а не от момента на влизане в сила на изменението на ЗМВР. Претендират се разносните по делото.

Пловдивският окръжен съд, X-ти граждански състав, след като прецени данните по делото въз основа на доводите на страните и при дължимата служебна проверка, намира следното:

Въззивните жалби са допустими, като подадени в законния срок от легитимирани страни, платена е дължимата държавна такса за възивно обжалване и е изпълнена процедурата за отговор. Жалбите отговарят на изискванията на закона по форма, съдържание и приложения.

Обжалваното решение не е недопустимо или нищожно при постановяването му не е нарушена императивна материалноправна норма.

Предявен е иск от въззиваемият Н.К. с правна квалификация чл.178 от ЗМВР във вр. с чл.150 от КТ и чл.86 от ЗЗД. Безспорно е между страните, че ищецът Н.К. е полагал труд в ОД на МВР гр.**** към РУ ***** на длъжност *****. Като служител в МВР в периода 01.09.2018г. – 30.09.2020г., същият е полагал нощен труд в размер който, след приравняването му на дневен труд с коефициент 1,143 остават неплатени 183 часа. Кое се изчислява на 1513,40 лева брутна сума и 274,58 лева мораторна лихва за периода 01.11.2018г. – 01.10.2020 г.

РС Пловдив приема, че в периода 01.09.2018 г. - 10.07.2020 г. ищецът е положил 1064 часа нощен труд, като разликата от 152,10 часа се явява извънреден труд, който не е бил заплатен от ответника и чиято стойност възлиза на 1253,60 лева, а размера на мор. лихва за периода 1.11.2018 г. – 1.10.2021 г. възлиза на 244,94 лева. В проведеното на 25.01.2022 г. съдебно заседание размерите на исковете са увеличени, като такова изменение е било допуснато от съда. Като исковете се намират основателни само в тази им част.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя ОД на МВР гр.****, че неправилно е приложението на материалния закон – прилагане на чл.9 ал.2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, като не е обсъждана връзката с чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР, като редът на полагане, отчитане и заплащане на нощен и извънреден труд се сочи в ЗМВР, който е специален спрямо Наредба за структурата и организацията на работната заплата, а не обратното.

Правилно е прието от РС Пловдив следното. През процесния период е действала Наредба № 8121з-776/29.07.2016г., в която е липсвало изрично правило за преизчисляване при сумирано отчитане на работното време на положените часове труд между 22,00 и 6,00 ч. с коефициент 1,143. Липсата на такова правило в Наредбата обаче не означава, че такова преизчисляване не следва да се извършва. Съгласно разпоредбата на чл.188 ал.2 от ЗМВР държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. Съгласно разпоредбата на чл.140 ал.1 от КТ нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при петдневна работна седмица е до 35 часа, а нормалната продължителност на работното време през нощта при петдневна работна седмица е до 7 часа. Тези норми на КТ са част от въведената със същия специална закрила на нощния труд, поради което следва да намерят приложение и по отношение на държавните служители от МВР по силата на разпоредбата на чл.188 ал.2 от ЗМВР. Действително в чл.187 ал.3, изр.4 от ЗМВР е предвидено, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24 часов период. Посочената разпоредба следва да се тълкува в смисъл, че разрешава полагането на

труд между 22,00 и 6,00 ч. за работещите на смени служители на МВР и е доразвитие на правилото на чл.187 ал.1 от ЗМВР, установяващо 8-часов работен ден за служителите на МВР и по отношение на тези от тях, които работят на смени. От съдържанието ѝ обаче не може да се направи извод, че същата предвижда еднаква нормална продължителност на работното време за служителите на МВР през деня и през нощта, т.е. че приравнява по отношение на тях нощния на дневния труд, тъй като това би поставило същите в неравностойно положение спрямо останалите държавни служители и работещите по трудово правоотношение и би било в противоречие с изрично прогласеното в чл.188 ал.2 от ЗМВР приложение по отношение на служителите на МВР на уредената в КТ специална закрила на нощния труд. При това положение при сумирано изчисляване на работното време за работещите на смени служители на МВР следва да се приложи изрично уредения в общото трудово законодателство /чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата/ принцип за превръщане на нощните часове в дневни с коефициент 1,143 равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Ето защо исковата претенция е доказана по основание и по размер, видно от приетата СИЕ, поради което решението като правилно и законосъобразно следва да се потвърди.

Неоснователна е насрещната въззивна жалба на Н.К. в отхвърлителната част на решението. Правилно РС Пловдив е приел, че с изменение на ЗМВР с ДВ бр.60 от 2020г. член 187 ал. 1 и 4 от ЗМВР гласи вече, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период, както и че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта. Доколкото изменението на закона с ДВ бр.60 от 2020г. е от 07.07.2020г., то влиза в сила на 11.07.2020г. Ето защо правилно РС Пловдив е уважил иска на ищеца само до дата 10.07.2020г.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя К., че промяната в чл.187 ал.1 от ЗМВР следва да се изчислява до края на тримесечните периоди

за изчисление на извънредния труд на служителите в МВР, а не от момента на влизане в сила на изменението на ЗМВР. Според чл.5 ал.5 от Конституцията законите влизат в сила три дни след обнародването им, освен когато в тях е определен друг срок. В Закона за изменение на ЗМВР /ДВ бр.60 от 2020г./ промените в член 187 от ЗМВР са извършени с § 52. Нормата на § 105 от Закона за изменение на ЗМВР /ДВ бр.60 от 2020г./ придава на част от измененията обратна сила, а на друга действие за в бъдеще от точно посочени в този параграф дати. Това обаче не е разпоредено за §52, поради което същият е влязъл в сила на 11.07.2020г. Касае се до материален закон уреждащ правата на служителите от МВР, а не до процесуален закон уреждащ висящи процесуални отношения. Това, че извънредния труд се изчислява на тримесечни периоди с нищо не променя горния правен извод, а само сочи кога се изчислява и плаща дължимото евентуално обезщетение. Ето защо решението на ПРС е законосъобразно и следва да се потвърди и в тази му част.

Предвид неуважаването както на първоначалната жалба, така и на насрещната жалба, то на нито една от страните по делото не следва да се присъждат разноси по делото.

Мотивиран така съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 396/08.02.2022г. по гр.д. № 15562/2021г., на Районен съд – Пловдив I гр.с.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____